

# אורות השבת

גליון מס' 1043

**בטאון הרכבות והמוסצת הדתית בא-שבע  
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"**



מנהל מערכת  
**רב אברהם טרייקי**

פרק ה'

עורב אדרי עוזיאל הרב

דבר רבי העיר שליט"א

צדיק כתמר יפרה

וְאַעֲשֶׂךָ לְנוּ יְדוֹלָא אֶבְרָכָה וְאַנְדֵלָה שְׁמָךְ וְהִיה בָּרָכה  
(בראשית יב, ב)

ואהשך לגוי גדול, זה שאומרים אלוקי אברהם. ואברך, זה שאומרים אלוקי יצחק.  
וأنגדלה שמן, זה שאומרים אלוקי יעקב. והיה ברכה, יכול היה חותמן בכלן,  
תלמוד לומר והיה ברכה - בך חותמן ולא בהם  
(רש"י)

**תכל** הולך אחר החיתומים, וכיון שהבטיחו הקב"ה לאברהם 'בך חותמך ולא בהם', הרי הוא כאמור אתה הגדול שבכם. וצריך להזכיר, הרי אברהם אבינו היה עמוד החסד י"ח' ו' מבני היה עמוד העבודה ויעקב אבינו היה עמוד התורה, ומשנה ערוכה היא (פאה א, א) ברכם המעיין בדברי רשי' (קידושון מ, א ד"ה רבוי איזי) מיצא י"ח' תלמוד תורה נגיד قولם. ברם המעיין בדברי רשי' (קידושון מ, א ד"ה רבוי איזי) מיצא לא אמרו במשנה יתלמוד תורה נגיד قولם, אלא באופן שנחנין הבריות מותרתו של תלמיד, עי"ש. והיא התורה שנקראת יתורת חסד על לשוניהם (משלי לא, כה), כמבואר בגמ' בסוכה מס' ב, י"כ יש תורה של חסד ויש תורה שנייה של חסד... אלא תורה למלמדת - וזה היא תורה של חסד, שלא למלמדת - זו היא תורה שנייה של חסד, עי"ש. ואכן תכלית כל חסידיו של אברהם, היו לפרסם את שמו של הקב"ה בעולם, כמבואר במדרש תליקות שמעוני ע"ה (בראשית כא, אל) ויטע אשר בבא רשות וקראה שם בשם 'אל עולם': מלמד שהקריא אברהם אבינו שמו של הקב"ה לכל עזוב ושב'. וכן מפורש ברש"י, עי"ש. הרי לפניו, שעמוד החסד של אברהם אבינו אכן אלה עמוד של 'יתורת חסד', ומעטה טוב לא יפלא מודיע הבטיחו הקב"ה - 'בך חותמך ולא בהם', והבן.

**כען** זה ממש מצינו במדרשו (דברים רבי א, ג): מהו ואת עליות על כולנה, מדבר במשה נתנעה יותר מן הכל... נח אמר למשה אני גדול מכם שיעילתי מדור המבול, אמר לו שהשאה איננו עלינו יותר מכם, אתה הצלת את עצמך ולא היה בכוחך להציל את דורך, אבל אני הצלתי את עצמי והצלתי את דורי שנתחייבנו כליה בעגל. מנין, שני, שמות ל, ב, ז) יונחים ה' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו. משל למה הדבר זמה, לשתי ספינות שהיו צממו והוא בתוכן שני קברניטין, אחד הצליל את עצמו ולא הצליל את ספינתו, ואחד הצליל את עצמו ולא הצליל את ספינתו. מי הוי מקסנון, לא לאותו שהצליל את עצמו ואת ספינתו. כך נח לא הצליל אלא את עצמו, אבל משה הצליל את עצמו ואת דורו, והואotta עליות על כולנה, עכ"ל. וזה עמוק כוונת הזזה<sup>ק</sup>: יאיהו על לשבען עלמי נניין דלא זכי לנו בר נש אחרא.

**תנה** כי כן, זכה משה רבינו ע"ה לכתר יאת עליות על כולנה, לא בשל עווותנותו האמורפלגת - יוחאי משא עני מואוד מכל האדים, ולא בשל מעלה יתרה של נבואה והויהה בו - ילא קם נביא עוד בישראל ממשה', ולא בשל הדגונמא האישית ששימש צאנון מרעינו - יאתה תצוה, וגם לא בשל גודלו העצומה אשר הרקיעו שחיקים עד-ידי. יתחרשו מעת מאלו הרים, אלא בשל זוכיו הרבים ומוסריות נפשו להצלת הדור - אמי האלמי את עצמי ובצלמי את דרכי.

**מקדמת** דנא שמעתי בזה רמזו מותוק בשם הרבי מאוטרכוב זצ"ל, אשר באחד האפיגישותיו עם הגרא"ח עוזר זצ"ל דן עמו מי ראי ל佗ור גברא רבה אשר בו דיברה גאגטן (מזכות כב, ב) כמה טפשאי שאר אינשי דקימי מוקמי ספר תורה ולא קיימי מקמי בברא רבה' (כמו טפשים אונסנים שקיים בפי ס"ת ולא קמיס בפי ת"ח). והנה הגומ' אמרת למדת כן, מהא דאמרה תורה לאגי מלכות ערבעים יכונו (דברים כה, ג) ואילו חכמים העמידו אותם על שלוחים ותשוע, ומכאן שגדול כוחם של ת"ח יותר משלא תורה, עכט"ז גאגטן עיישי. והעיר הרב, הרוי מצינו כיון זה ממש לגבי מצות ספרת העומר, דאמרה נורורה (זיקרא כג, ט-ט) מיום הביאכם את עומר התנופה... תשפרו חמישים יומי' ואילו חכמים העמידו אותם על ארבעים ותשעה ימים, וא"כ מודע בחר הש"ס להוכחה כן וחוזין מלכות ולא מצות ספרת העומר. והשיב על כן, שрок תלמיד חכם המוריד מכיה יהודוי ראי ל佗ור ברהא רבה' ומעתה שוב לא יפלא מודע זכה ודока משה בתואר גאנסף יאת עליית על قولנה, בעבור הצלת הדור.

דבר העורך

חודש מרחשון והגאולה

כתב במדרש ילקוט שמעוני (מלכים קפ). בניין בית המקדש השלישי יהיה בחודש מרחשווון. מלאתה המשכן נשלהמה במדבר בכ"ה בסלול והקב"ה דחה את חנוכת המשכן ונעשה מקופל עד אחד ביום שבתו נולד יצחק אבינו. אמר הקב"ה עלי לשלם לחודש כסלו ונתן לו את נס חנוכה, שבכסלול היה חנוכת בית המקדש של בית שמונאי. וכן עתיד הקב"ה לשלם לחודש מרחשווון שבו יבנה בית המקדש השלישי, כי בחודש מרחשווון נשלהמה בנייתו של בית המקדש הראשון, והקב"ה דחה את חנוכת בית המקדש ונעשה נול י"ב בחודש עד חודש תשרי שבתו נולד אברהם אבינו. על פי זה אומר הרבי עניין בניין בית המקדש השלישי שייך לחודש מרחשווון שעתיד הקב"ה לשלם לו שבעמරחון יבנה בית המקדש השלישי, במורה בימינו בביאת מישיח צדקו אמן.

**רב עוזיאל אדרי**  
רב המרכז הרפואית "סוטהקה"  
ווקיק "שבטי ישראל" שכונת יא"ר באר ש

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים מודיעין לארה-ਬען									
טלות השחר זאת לילה טוב פילין									
שנת קושון	יום ה'	יום ז'	יום ג'	יום ב'	יום א'	יום כ'	יום ד'	יום כה'	יום כח'
כבר חמשון (4.11.23)	(3.11.23)	(2.11.23)	(1.11.23)	(31.10.23)	(30.10.23)	(29.10.23)			
4:49	4:48	4:47	4:47	4:46	4:45	4:45	4:44		
4:56	4:55	4:54	4:53	4:52	4:51	4:51	4:50		
6:01	6:00	5:59	5:59	5:59	5:58	5:57			
8:07	8:06	8:06	8:05	8:05	8:04	8:04			
8:39	8:39	8:39	8:38	8:38	8:37	8:37			
9:34	9:34	9:34	9:33	9:33	9:33	9:33			
11:24	11:25	11:25	11:25	11:25	11:25	11:25			
11:55	11:55	11:55	11:55	11:55	11:55	11:55			
15:57	15:58	15:59	16:00	16:01	16:01	16:01			
16:52	16:53	16:53	16:54	16:55	16:56	16:57			
17:05	17:04	17:07	17:08	17:08	17:08	17:10			

זמן הדלקת הנרות

<b>לך לך</b>	<b>פרשת השבוע:</b>
<b>למה תאמר</b>	<b>הפטרה:</b>
<b>17:39</b>	<b>כניתת השבת:</b>
<b>18:29</b>	<b>יציאת השבת:</b>
<b>19:06</b>	<b>רבנו סמך:</b>

## אורות הקשרות

**ובאמת** לכשנתבון נראה, דהאי בך היו חותמי' שנשתחב באהרםabinu וכתר יואת עליית על כוליה' שהcotter בו משה רבינו, אינו תואר שלכבוד גרידא מפני מעלה זיכוי הרבים המופלת שחתתה בהם. אלא אדרבה היא הנוגנת, בשכר זאת שיזיכו את הרבים ולימדו תורה לאחררים, איזי תורתן היהת מתרבת ומשבחת עד שהגיעו למלות ונשבות בתורה. וכדריך שאמרו בגמ' עירובין נג', א': **"בני יהודה דלו מסכתא, נתקינה תורה בידם. בני גליל דלא גלי מסכתא, לא נתקינה תורה בידם. דוד גלי מסכתא - כתיב ביה (תהלים קיט, ע) אשר יראוני וישמו, שאלו לא גלי מסכתא. דוד דגלי מסכתא - כתיב ביה (שמואל א - יד, מז) אשר יפנה רושע. ובגמ' גיטין ט, א) הוסיף רשי":** שאלול גדול לארחים, אלא שלא למד לאחרים, כדאמרינן בעירובין (שם) שאלול בא תורה היה, אלא מילא למד לאחרים, גלי מסכתא להכי כתיב בה בכל אשר יפנה רישע, עכ' ל' [וגמ' זו עירובין היהת שגורוה בפיו של מון ימאו ישראל' איזק' ל' בכל עת אשר י\_mb שירויו לזר את האברכים במעת זיכוי הרבים, ואף הביאה בהקדמה לחיבוריו הק'. ואכן כמה נאים הדברים למי שאמרם].

**וזה** מבואר טפי בגמ' (כתובות ג, ב)עה פ' הון וועשר בביתו וצדתו עומדת הנפלאים של המהרש"א שם: **"כש שהונען צדקה איינו חסר כלום כמו לעד ותחלים קב' ג, ג: זה הלומד תורה ומולמד לאחרים, וכח הדביו שנאמר יבוחנו נא בזאת... והרי קומי לכם בעדי דיי (מלאכי ג, ז, כד) הוא משיש לבני הלומד תורה ומולמד לאחרים, שאיינו חסר מתורתו אלא אדרבה הוא מושך למד כמו שאמר (תענית ז, א) הרבה למדתני מרבותי וכי ומולמיידי יותר מוכלו, עצה" עי".**

**ושוב** מצאנו יוסוד זה מפורש בगמ' (נודרים נח, א): **"מאידכתיו ומבדרב מוניה ומוניה נחליאו ומונחיאל במוות (במדבר כא, ייח-יט), אמר לייה כיון שעשוה אדם את עצמו כמבדר שהוא מופקר לכל - תורה ניתנה לו מוניה. ופי רשי" שם: **"כמבדר שהזיה מופקר לכל, מלמד תורה בחיננס לכל".** ועוד הלו שזקן הטע (נד, א): **"מאי דכתיב שיר השירים א, ג: ריחת החיה קי, ג, י, אם מישים אדם עצמן כערוגה זו שחכל דעתו בה וכבושים הזיה שחכל מتبשמין ממענו, תלמידו מוקיים. ואם לאו, אין תלמידו מוקיים. ושוב פי רשי" שם: **"שהחכם משבשין ממענו - שמלמד תורה לתלמידדים".** וגם עוד הלו שזקן לעצמן בא טורה כשהוא מלמדן, עי".** (ועדי רשי' פסחים שמניך טובים, מה ת"ח דומה לצலחות של פליטון, מגולן, ריחת הנודף, מכוסה און ריחת נודף. ולא עד אלא שבדרים מוכסן ממענו מונגןן ול', שנאמר רשות האבון - קרי ביה עלמות). שוב רשי' שם לפרש, מונגןן לו מעצמן בא טורה כשהוא מלמדן, עי". ואפשר שרשי' הוסיף מפניהם שהמלמד תורה בחיננס, טמן מובהק הוא עד כמה התורה חיבתה בעיניו, ועל כן היא הנוגנת שתמלדו מושבח, וכדפי).**

**וסימנא** טבא אמיןא להאי מילא מדרבי הגמי' (נודרים לח, א): **"חומישים שעבור בינה נבראו בעולם וכולם נתנו למשח חסר את', שנאמר (תהלים ח, ח) ותחרחו מעת מאלהיים. ויש לדקדק בלשון וכולם עטני' למשח, וכי בינת התורה היא מונתנת שמים, והרי כבר אמרו ייגעת יגעת ומונאת תאמין".** אולס לאור האמור, אפשר שכוכנות הגמי' לרומו, שבזכות זה שמשה למד תורה לאחרים בחיננס,זכה לסייעת דשמיא מיהודה בתלמידו, כדדר שאמרו תורה ניתנה לו מוניה, וכדפי).

**וכמה** מופלאים הם בזה דברי בעל הפה הלא עה פ' יצדיק כתמר יפרה כארז בלבנון ישגה' (תהלים צב, ג), וות' ד': **"עצי התמר והארז שנויים המה במוחות ובצורותם. שכן עץ התמר מצמיח מתוכו פירות לרוב, ולן נמוד הווא מעץ הארז, מפני שהפירות ונוקים ממענו הרבה ומונשים את כוח צמיחתו. וזה אמרו כתוב לבני התמר לשון יפרה",** ואילו באزو נקט מעץ התמר. וזה אמרו כתוב לבני התמר את הצדיק ליטמר' מפני שחכל נהנין לשון ישגה'. ולכן המשיל הכתוב את הצדיק ליטמר' מפני שחכל נהנין מפירות עתורה. ברם הבטיחו הכתוב שלא לו לחושפן התורה שווא מלמד לאחרים תחשר בצמיחתו בתורה, אלא אדרבה בעבור זה יגדל ויתרומים בתורה כעץ הארץ. וזה אמן צדיק כתמר יפרה - א' כי' אכו' בלבד בנון ישגה', והדברים מאלהים ומזהירות.

**ועתה** שא נא ענייך וואר, עד כמה ברכת הכתוב התקיימה במלואה במרן מאור ישראלי צוק'יל, אשר היה יחיד בדורו בריבוי הפצת תורה שהוא מופקר לכל, וכמה היה הכל מותבשים ממענו, וממיוחה יכול לשאת בונאר צדיק כתמר יפרה - אשר הצמיח לעולם פירות נאים לאלים ולרבבות, וכי' בובשס' הזה שהכל מותבשים ממענו, וממיוחה יכול לשאת בונאר אחרונים - יכארז לבבונו. ועל כן לו נאה ולוiah הכותר שהנינו על ראשיו גדול הדור יאות עליית על כולניה!

אנדרטת האומות וארון  
הרב יהודה דרעי  
הרב הראשי וראב"ד בא"ר-שבע

## אורות הפרשה

### לך לך לשונך נשטח

'לך לך, אל הארץ אשר ארץ' (יב, א). מבאר הרבי 'לך לך' על האדם לעצמו ולשולשך. יש לך לקשר ולהזכיר את הנשמה שבתוכך הגוף עם שורשה העליון. "אל הארץ אשר ארץ" שורש הנשמה רואה גליות אלוקות בבחינות ראייה ממש, וכאשר מקשרים את הנשמה שבגוף עם שורשה של מעלה, מניעים להבחינת ראייה באלווקות.

### לך לך אל עצמך

'לך לך, אל הארץ אשר ארץ' (יב, א). מבאר הרבי 'לך לך' על האדם לכלת אל עצמו, אל שורשו ומציאותו האמיתית. זאת על ידי שהוא יוצא "מארכץ" מהענינים הארציים והחומריים, "ומומולדתך" מהעששים הנבעים מהרגליו, "ומבבית אביך" מההשקפות השכליות הבaltı רצויות.

### לך לך פמיזחת רעות לטובות

'לך לך, אל הארץ אשר ארץ' (יב, א). הבעל שם טוב הקדוש זיע"א מביא את רבי סעדיה גאון אשר אמר שעיקר בריאות האדם בעולם הזה הוא לשבר את המידות הטבעיות שלו. ומבאר הבש"ט שזהו "לך לך" מארץ וממולצתך" צא מה מידות רעות לטובות ששולdot עמנ, והשבד לשבר אותו, ועל ידי זה "אודיע טבע בועלום" העליון, כי בזה שBORBAR את המידות רעות הוא מעלה את הדרגות הנקראות טבען" לעולם עליון. מושיע רבי סעדיה גאון מדבר על שבירות המידות הרעות. אך יש דרגה עליה מזו, והיא שוגם המדודות הטובות שבאדם צרכות להיות לא מפני הטבע וההתולדה, אלא מתוך עבודה.

### לפרות מהצער

'וילך אברום כאשר דיבר אליו ה', וילך איתו לוט' (יב, ד). אומור רבי משה מקברין זיע"א כဆדים מישריאל מוחלט לקיים מצויה "כאשר דבר דבר אליו ה'", מיד "וילך איתו לוט" נצמד אליו היציר ומשיאו לדבר אחר. והצעה היא "אם השמאן ואימינה, ואם הימין ואשMAILAH", להתרחק ממנו כמטחווי קשת.

### נפול רצצו לפברך אומר

'ואברוך מברכיך, ונברכו בך כל משפחות האדמה' (יב, ג). מבאר מאוצרנו היישן אס' "ואברכה מברכיך", כשלמי מי שיברך אותך יברך, ממי לאו נברכו בך כל משפחות האדמה", הכלו ירצו לברכך.

### מחשפה טונפה

'ואברכה מברכיך ומכלך אoor' (יב, ג). מבאר היכלי יקר' באשר למברכים נאמר יאברכה תחיליה, ואילו על המקלים נאמר יאoor' אחר כך. כי מחשפה טונה הקב"ה מצרפה למעשה, והمبرך הלא הוא השוכן על ברכו קודם שיוציאיה מפיו. ואילו יומוקללי' היה האמור רק אחר כך, אחורי הוצאה הקללה מוהפה, כי מחשפה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה.

### סידדים רביים

'ואברכה מברכיך ומכלך אoor' (יב, ג). מבאר הרלב"ג "מברכיך" בלשון יחיד. כי ידדים שיברכו קנו לו בלשון רבים, "ומכלך" באברהם אבינו לרוב, במידותיו הטובות ובהכנות האורחים הנדרה שהצטיין בה, ואילו שונים היו לו מעט מאוד, ייחדים.

### ברפה שלפעלה טהרתן

'ואברוך מברכיך, ונברכו בך כל משפחות האדמה' (יב, ג). מבאר הרבי הברכה לאברהם היא ברכת הקב"ה. מכיוון שהקב"ה הוא למלחה מהמן, הוא יכול לברך אף את העתידיים לברכו. ואילו ברכתו של יצחק היא ברכת בשר ודם, והוא מברך רק את מי שיברכו בפועל קודם לכך.

### ספריפן את המתגשיהם

'ואברוך מברכיך, ונברכו בך כל משפחות האדמה' (יב, ג). מבאר רבי יעקב מאיז' ביצח זיע"א "וינברכו בך". כשם שمبرיכים את האילן כדי ברכיו וישתלו בך את כל האומות שיבואו להתגינו.

### ברפה מזבצתה

'ואברכה מברכיך ומכלך אoor' (יב, ג). אומרת הגמara במסכת סוטה לה, ב. כל כוון שمبرיך, שנאמר ואברכה מברכיך. אומרים בירושלמי במסכת ברכות הכרות על הקב"ה, שעילו הגמara בירושלמי במקורה ברכות הכרות על הקב"ה, שזו ברכתו של הקב"ה. ובירכו, אמר לו כבר מיליך אמרה, שנאמר יומבריך ברוך'.

### ברפת הקב"ה

'ואברכה מברכיך ומכלך אoor' (יב, ג). אומר הרבי על בני ישראל מובא הפסוק "ואברכה מברכיך", שזו ברכתו של הקב"ה, שעילו אמרו "תוספותו מרבוכה על העיקר", ואילו בונגגו לאומות העולם יומבריך ברוך', שמשמעותה ברכה על ידי בני אדם.

### לקים בנו חכמי ישראל

ה齊ור נקרא להמשיך להעתיר בתפילה  
לרופא הרה"ג יוסף דהאן שליט" א' בן רחל  
בתוך שאר חולין עמו ישראל

דבר רבני הכהילות

הרעה ג' גאל לוי שליט א

**רב ק"ק** "המרכזי תפילה אל'הו" בשכ' גונה זאב

## **הציווי - היסוד לעבודת ה'**

פרשנתו פותחת ב"ציווי הראשון" שנקורו ל"יהודי הראשון": "ויאמר ה' אל אברהם לך מארץ ומולותך וביתך אל הארץ אשר ארצת". אם נתבען נרא השם מהות הציוויזה ותוכנו עוסק לכורה בעניין צדדי ושולי הוויא לאוונן ההליכה מדיניה. ומתעוררת לה תמיינה נשגבנה: וכי זה צריך לאוונן ההליך יסוד מרכזיו בעבודת ה" - לא רק לאברהם אבל ציווי כוה אמרו כלכל בינו וצאנצאו אחורי הייחדים - עם ישראל. כי ציווי זה "לך לך" זהו רשותן זהה, מkapל בתוכו את תמצית החוויה היהודית, וטומן בקרבו את החובטה לכל יהודי חלק לעולם הבא שאמר "יכל ישראל יש חלק בועלם הבבא" בכל זאת כל יהודי בעם ישראל אכן מסתפק בזה וככל זאת במשך כל ציווי הוא משבד כל כורחו להיות כל הזמן במצב של "לך לך" דהיינו להעיפוי ולהגעה לפנסות גבירות ונסგות עד כדי דבקות מוחלטת בהקבלה. מrown קדווש יישראאל ה"חפץ חיים" ציע"א המשיל זאת בסיפור נפלא: עשר גודל ומפרוסם היה בושא של אוטם הימים ברודצקי שמו, עשרותו נודעה בכל רחבי אירופה ואתה בשל מעבליו הרבים ועסוקו המסעיפים שהיו פוזרים בכל מקום, במפעלי השוניים מועסקים היו אף פועלים בכל התחרומות והמקצועות, מהנדסים וబנאים, אמנים וציירים, רואי חשבון עורך דין, וגם פועלים פשוטים מן המונין כאלה שעומדים ליד המכבש או מפעלים מוחלט האבורדראפט ומשום לכך יכול לעמוד בתקלות, ולכל אירעה שכורו בזמן אחד בודצקי לא סבל לשמות תואר נלוויים לשם היה אם כן איש חד מופלא, מעולם לא בא שכזו ואך ליצור הדמנויות כאלה בעצמו. כאשר שמע על קרוב משפחה ראשונה או שנייה ולמעלה בקדושים, שנקלו למצוקה, או סתם כך שמתקשה בהבאת פרנסה מיד היה מצווה על פקידיו לצרפו לרישימת מקבלי המשכורות, לוואי החשבון שהיו נזקים באח אחד מן המפעלים ההן בין בה וכיה משלם הוא משכורת שוטפת לכמה אלף פועלים, ומה מודרגה בהבאת פרנסה מיד היה מצווה על מהנהגו זה היה אומר, מקבלי המשכורות, לוואי החשבון שהיו נזקים באח אחד מן המפעלים הפעילים בשיטה, לשמעו את דבר הפועלים ותלונותיהם שמא יכול לעזוז בכך היה נהוג מימים ימימה. באחד מן הימים החליט ברודצקי כי בירצונו לדראות מוקров את הנעשה במפעליו, רוצה הוא לשוחח עם מהני היעודה שבבעלויות, וועל כל רוצה הוא העניק מענקים גדולים ומוחדים לפועליו ול协会会员ים לאו יידוד על בעבודתם ופעלם. וכן, ביום מן הימים הגיע ברודצקי עם כל פמליתו הכבודה אל החום אחד מן המפעלים הדגולים שבבעלויות, ברודצקי סייר באגומות התעשייה טפח לפועליו החroitים על החשכם והתענין במסלולי העבודה השוניים, הסתובב בין המסדרדים ופתח את ספרי הניהול לביקורת, ומשנשא הכל חן בעינוי בישק לכנס את כל הטעודים לאישית ולהענק להם את המענק. ברודצקי מחייב במאהר פנים ונותן לו את המענק. ולבסוף נעשה שנה בהפעיל" שוב חיך ומענק נתחב לדוד, וכן הלאה: "פועל בפס' היצור עובד בנאננות עשר שנים", גם הוא זוכה למאהר פנים ולענק. גם הבא אחריו זוכה: "פועל ייינקון אחריאי היניקון בחמפעלים, שלו שנינים במפעיל" מענק נתחב גם לדודיו. וכך עוברים בסכך הטעודים כולם איש מציג את פועלו זוכה למענק, ואז נוגש אדם מן ההשורה האחורה פושט את ידו ואומר: "אני בן דוד שלישי..." הכל פורצים אצחים ומתלבגים

"אמרו נא אתם" היה מרכז ה"חפץ חיים" מס' א'ן, כל ישראל יש להלום חלק לעולם הבא, אולם מה רב הוא המרחק בין אלו שעמלו וטרחו והדרוויחו את הلكם בצדוק ובישור, לבין אלו הבאים לבקש לחם חסד, עד מהינים לגשת ולבקש גם הם מענק..."

הנתקה מהעולם והנתקה  
הנתקה מישראל לנצח

卷之三

המאמר לענ' מושע ועתדר שמעון בן אסתר זל

ת.ב.צ.ג.נ.ה

אורות ההלכה

## תשובות הלכתיות משולחנו של

מורות המרא דאתרא

מְהֻלָּכֹת נְשִׁיאוֹת כְּפִים - א'

ש - כהן בעל עבירות חמורות כגון שהוא פרוץ בעריות או שאינו נזהר במאכלות אסורות וכו' האם יש למנעו מלישא כפיו ולקודוא בתורה ראשונה?

ת - אין למונע כהן לישא את כתפיו אפילו אם הוא בעל עבירות חמורות שעשאן במצויד כגון שהוא פרוץ בעריבות או שאינו נזהר במאכילות אסורות וכו', ואע"פ שעומד במרדו ולא עשה תשובה עליהם, חוץ ממומר לעובדה זרה או שופך דמים או עבר על אישורי כהונה (וגבי מחלוקת שבת בפרהסיא יעווין להלן). וכןמו כן אין למונע מלעלות לتورה ואפילו ראשון. כן נראה דעת הרמב"ם והשו"ע וכן היא הסכםות האחראונים. אך יש אומרים שאם לא עשה תשובה הגונה ראוי לרחקו ולמנעו מנשיאות כפאים וכל דבר של חשיבות כהונה, ולא במומר בלבד אלא בכל העבירות קלות וחמורויות ואפילו באיסורי דרבנן, כל שאנו יודעים שעובר במצויד על העבירה. והעיקר כסבראnas.

ש - כהן מומר לעבודה זרה האם רשאי לשאת כפיו?

ת - כהן שהמיר דתו ועבד עובודה זרה, בין באונס בין בשגגה, אע"פ שעשה תשובה אינו נושא את כפיו לעולם. ואם המיר דתו ברצון אך לא עבד ע"ז בפועל, רשאי לשאת את כפיו כל שעשה תשובה. אולם אם נאנש להמיר דתו, אין זה בכלל מומרונו שאכפיו כשאר אחיו הכהנים. כן היא דעת הרמב"ם וכן נראה עיקר בדעת השו"ע. ויש אומרים שאף אם עבד ע"ז בمزיד, כל שחרור בתשובה גמורה ישא את כפיו, מפני שאין לך דבר העומד בפני התשובה.

ש - כהן המחלל שבת בפרהסיה האם דיןו כפומר לעובודה זרה או כמי שעבר על שאר עבירות חמורות?

ת - לדעת כמה מרובינו הראשונים, כהן המחלל שבת בפרהסיה בمزיד – דינו מכומר לעובדה זורה, ולדבריהם איןנו רשאי לשאת את כפיו עד שישוב מחותאו ויעשה תשובה. אך לפי הנראה בדעת הרמב"ם והשועע, דינו כועבר על שאר עבירות חמורות שאין מונעין ממנה לשאת כפיו אף שלא עשה תשובה. וכן אין למנעו מלעלות לתורה בשבת ואפילו ראשון אם עמד על כך או שקנה עליית כהן, ובלבך שיויספו עליו עליית "מוסיף" באופן שהיו שבעה עולמים כשרים. ומכל מקום ברור שאין ראוי להזמיןו דרך כבוד לקרוא בתורה ראשון, ובפרט כי יש שם כהנים אחרים. וגם דעת הפוסקים האחרונים נפרדו בזה, ויש לסמן על דעת המקיפים.

ש - כהן המחלל שבת בפרהסיא לצורך פרנסתו או בשבייל להגיע לתפילה בביהכ"ע האם יש להקל בו לעניין נשיאות כפיים?

**ת** - כהן המחלל שבת בפרהסיא לצורך פרנסתו או כדי להגיע לתפילה בbihchein'ן וכל כיוב', אפשר לדברי הכל אין להחשיבו כמורר לעובדה זורה ולמנעו מלהשאות את כפיו. אך פשוט שיש להוכיחו ולהעמידו על טענות לפי כללי מוצאות התוכחה.

